

Johann Fecht Johann Philipp Meier

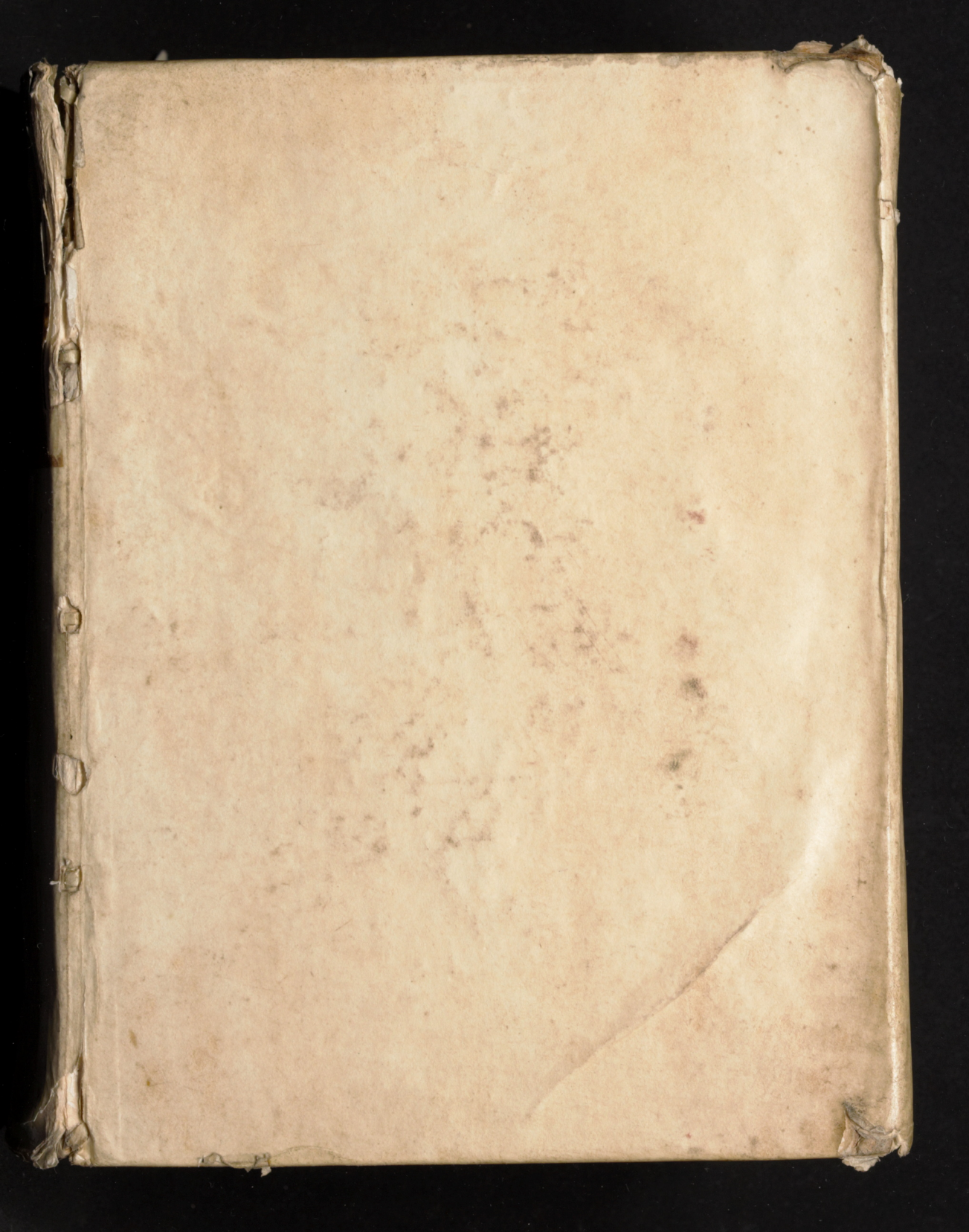
De Peccato Originali, Mortali Et Veniali, Theses Theologicae, Martini Becani, Iesuitae, Manuali Controv. Lib. I. cap. XIV. oppositae

Durlaci: Mullerus, 1686

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn787863149>

Druck Freier Zugang

In Tomo hoc XXXVII. Sunt

1. Jo. Schmid de Peccato. ad 1 Jo. III, 4.
2. — De libero Arbitrio. Jo. VIII, 26.
3. Seb. Schmid de script. S. ad 2 Pet. I, 19. 20. 21.
4. D. Damhaueri Aethera Sancta sui vindicp.
5. Jo. Faust p. th. de oratione divina ad Act. XVII, 28.
6. D. Georgij Heberlini fascic. Myrtha. Cant. I, 13.
7. Andreas Vivinius ad I. Salmum II.
8. Jo. Schmid de Vita Aeterna.
9. Christiani Metz. Manipulus thesauri Praxianum sub B.
Ludgemanno propofitaru.
10. D. Martin Gejeri conformitas Iudaeo Papistica in
Distingua de Deo Angelic & Homine.
11. Christoph Laur. Scheelhuber p. th. de Chirismo.
12. Jo. Andr. Quenstedt de Persecutione venedict.
13. Gabrielis Wedderkopf de Atheismo Sconianoru.
14. Michael Foerfch de Secum naturalium origine.
15. — De ordine script. S. prout ea tum. Nat. conc.
mone de B.
16. & Jo. Fecht de Iudice Controversiarum.
16. a. — de II Trinitate.
16. b. — De Ant. Chnst.
17. — De Invocatione Sanctoru
18. — De Luvatione.
19. — De Communione sub utraq

20. D. G. Ficht de Misa.
 21. —. De sacramentis.
 21. —. De vocatione Ministrorum Ecclesie.
 22. —. De Celibatu eorundem.
 23. —. De Peccato.
 24. Hoornbeef de Theologia Praxi.
 25. —. Pars posterior.
 26. —. de Tentatione Dei.
 27. —. De Autoritate N. Test.
 28. —. De Pietate.
 29. —. De Devotione.
 30. —. De Meditatione Sacra.
 31 } De Studio verbi divini.
 32 } — ..
 33. —. De sensu divina gratia.
 34. —. De Fiducia in Deo.
 35. —. De gaudio Spirituali.
 36. —. De zelo.
 37. —. De Christo.
 38. —. De Ascensione Christi.
 39. —. De gloria Christi coelesti.
 40. —. De Spiritu.
 41 } De Providentia.
 42 } —

42. } Floornbeck de Predestinationes.

43. }

44. }

44. b. — . De Sabbatho.

45. — . De Ministerii acceptiones.

46. — . De Examine Ministrorum.

47. — . De eorum officio.

48. }

49. }

50. — . De Testamentorum Vita.

51. }

52. }

53. — . De Foedere Testamentario.

54. — . De Mundo.

55. — . Ad Matt. XXIII, 37.

56. — . — . Pl, 20. 21.

57. Jos. Cocceji de divinitate Script.

58. } — . de Perfectione Script.

59. }

60. } — . de Foedere gratie et Vet. ac N. T.

61. }

62. } — . de eo quod Sg est.

63. }

64. — . De Natu Humilitationis Christi.

65. Jo. Coaeji de Regeneratione et Resurrectione.
 66. —. De Oblatione Christi.
 67. Wetstenii. De Unionis Personalis in Christo Forma,
 sine Effetibus. etc.
 68. — Luica Gernteri de Forma Unionis Personalis
 in Christo.
 69. —. De Prophetatibus Dei.
 70. —. De Secreto in Spiritibus.
 71. Wetstenii de Praedest. Bonorum et malorum.
 72. Eius et Collegarum Syllabus Controversiarum

V.

24.

45.

44.

43.

4

28.

DE

PECCATO ORIGINALI, MORTALI ET VENIALI,

THESES THEOLOGICÆ,
MARTINI BECANI, JESUITÆ,
Manuali Controv. Lib. I. cap. XIV. oppositæ.

Quas

Ex publicis Prælectionibus

DOMINI
JOANNIS FECHTII,

SS. THEOL. LIC. SEREN. PRINC. MARCH. BAD.
CONSIL. ECCLES. ET CONC. AUL. ILLUSTR. GYMN.
INSPECT. ET PROF. P.

Doct̃oris sui piè sanctis usque obsequiis colendi,

Excerptit, atque in SOLENNI congressu
AUSPICE DEO

Eodem PRÆSIDE

publicæ disquisitioni subjectas defender

JOHANNES PHILIPPUS MEIERUS, Durlacensis.

Ad diem Julij, horis pomeridianis
M DC LXXXVI.

DURLACI,
Liceis MARTINI MULLERI.

V I R O

*MAXIME REVERENDO, AMPLISSIMO ATQUE
EXCELLENTISSIMO,*

D O M I N O

MICHAELI FÖRTSCHIO, SS. TH. LICENT.

SEREN. PRINC. MARCH. BAD. ECCLESIASTÆ AULICO
ET THEOL. PROFESS. PUBL. CELEBERRIMO.

UT ET

V I R O

NOBILISSIMO ET SPECTATISSIMO,

D O M I N O

JOHANNI CONRADO KAUFFMANNO,

PRÆFECTURÆ MÜHLBURGENSIS ADMINISTRATORI
MERITISSIMO ET DEXTERRIMO.

D O M I N I S

*PATRONO SUO MAXIMO AC PRÆCEPTORI,
FAUTORIBUS ET EVERGETIS, DEVOTO ANI-
MO PERPETIM COLENDIS,*

Disputationem hanc Theologicam,

ut

debita ob beneficia gratitudinis publicum extaret
testimonium.

submissè offert ac devotè consecrat

RESPONDENS

JOHANNES PHILIPPUS MEIERUS.

DE

PECCATO ORIGINALI, MORTALI
ET VENIALI.

T H E S I S I.

IN ponendo controversiæ statu sententiam Lutherani Ecclesiæ non satis candidè exprimit *Becanus*. Dum enim ad quæstionem: quid sit peccatum originale? nos docere respondet: esse concupiscentiam; eam legenti opinionem imprimit, ac si in solâ concupiscentiâ originale peccatum statueremus consistere, cum haut ignoraverit, saltem ignorare non debuerit, originale peccatum duabus quasi partibus secundum nos absolvi: privatione justitiæ Originalis & prava concupiscentia. Nec etiam, quoad alteram controversiam, à nobis negari, peccatum mortale & veniale inter se distinguui, sed id tantum: non dari peccatum veniale, quod ex se & naturâ suâ tale sit, doceri.

II. In confessio est, existere in homine post lapsum inclinationem quandam & pronitatem ad malum, nec eandem tantum, quæ quorundam est Pontificiorum sententia, in appetitu sensitivo, sed, quod largitur *Becanus*, sensu & experientia teste, in intellectu quoque & voluntate residere. Cumque hic naturæ morbus primum hominem haut occupaverit, certe in actum erumpere, quod hodie & facile fieri & quotidie videmus, non potuerit, eundem lapsi hominis miseriis utrinque rectè annumeramus. Sed cum nos id malum, quia legi divinæ contrarium est, peccatum, & quia à natiuitate homini adhæret, originale peccatum appellemus, Pontificii imperfectionem tantum quandam, languorem naturæ & fomitem peccati vocant, peccatum autem veri nominis esse prorsus inficiantur.

III. In examine argumentorum, doctrinam Ecclesiæ nostræ probantiam, ea, quæ præcipui momenti sunt, omittit *Becanus*. Nec enim quisquam nostrorum est, quin in fronte collocet Apostoli testimonium Rom. VII. *Scio in me, id est, in carne mea non habitare bonum &c.* in eoque sedem doctrinæ hujus constituat. Quod enim Paulus haut semel disertè

45

44

43

3

4

28

30

33

34

peccatum vocat, & peccatum quidem, legi mentis, per Spiritum S. re-
generatæ, adversum, cujus malitiam ipse deplorat, seque ab eo liberari
optat, id utique peccatum esse propriè dictum, ex ipso verborum tenore
intelligitur. Atqui concupiscentiam. Ergo. Proximam vero ab hoc
vim obtinet, quod è natura & definitione peccati ducitur, argumentum.
Quicunque enim motus legi divinæ repugnat, is juxta Apostoli effatum
I. Joh. III, 4. peccatum est propriè dictum. Atqui concupiscentia.
Ergo. Quanquam verò ad hoc probandi robur argumenta à *Becano* ex-
aminata, nisi in quantum in his ipsis fundamentum habent, non ascen-
dant, ea tamen & his addi nihil impedit & à responsionibus *Becanianis*,
nervum duntaxat eorum rectè adstringendo, tuta præstari nullo nego-
tio possunt.

IV. Primum itaque argumentum ex Rom. VI, 12. desumptum,
hoc Syllogismo repræsentatur: Quicquid Apostolus peccatum vocat, si-
ne ullo vel à se vel ab aliis addito improprietas indicio, id utique non
impropriè vel causa peccati, vel pœna & effectus peccati, sed veri no-
minis peccatum est, eò quod ad improprietatem sine manifesta ratione,
qua vero *Becanus*, omnimodè destituitur, deveniendum non est. Atqui
concupiscentiam. Ergo.

V. Secundum argumentum, quod Augustini dictum præbet: *Con-
cupiscentia remittitur in baptismo, non ut non sit, sed ut non imputetur in pec-
catum*, hunc in modum concludit: Quicquid ablato reatu ita est in renatis,
ut sit & peccatum & inobedientia contra dominatum mentis, id est,
repugnantia contra legem interni Spiritus, meliora suadentis, id in se &
per se est veri nominis peccatum. Atqui concupiscentia. Ergo. Minor
probatur ex Augustino, libro quinto contra Julianum semet ita interpre-
tante: *sicut cœcitas cordis, quam solus removet illuminator DEUS, & peccatum
est, quo in DEUM non creditur, & pœna peccati, quæ cor superbum dignâ anim-
adversione punitur, & causa peccati, cum mali aliquid cœci erroris culpa
committitur: ita concupiscentia carnis, adversus quam bonus concupiscit spiritus,
(quæque adeo renatis inhæret) & peccatum est, quia inest illi inobedientia
contra dominatum mentis, & pœna peccati est, quia reddita est meritis inobedien-
tiæ, & causa peccati est, defectione consentientis, vel contagione nascentis.*

VI. Argumentum tertium ex eodem Augustino depromptum, hoc
est: Quicquid ideo odit DEUS, quia est peccatum in mortali corpore,
quod ad peccata alia sollicitat, cujus desiderii resistendum, contra quod
pugnandum, quodque vincendum est, id non est languor tantum natu-
ræ, sed veri nominis peccatum. Atqui concupiscentia. Ergo. Mino-
rem

rem contextus Augustiniani testimonii insinuat, è quo ista excerpimus: *cum odisti iniquitatem, vix tibi surrepit, ut aliquid mali facias. Est enim peccatum in mortali corpore. Sed quid dicit apostolus: non regnet peccatum in vestro mortali corpore, ad obediendum desideriis ejus. Vince peccatum & voluntatem ejus. Peccatum & iniquitatem oderis, ut jungas te DEO, qui tecum illud oderit: & quæ sequuntur.*

VII. Argumentum quartum ex I. Joh. II, 16. sic habet: *Q. ita non est à DEO, quemadmodum est à mundo, id non est dicendum, non esse à DEO creante. Alias enim, quicquid non crearet DEUS, id crearet mundus, quod absurdum. Atqui concupiscentia. Ergo. Ita enim loquitur Apostolus: concupiscentia non est à patre, sed à mundo. Oecumenius h. l. Eum qui ex patre non est, sed ex mundo, ex diabolo esse perspicuum est. Porro: Quicquid non est à DEO in oppositione ad id, quod est à DEO volente, id est à DEO nolente atque prohibente & consequenter est veri nominis peccatum. Atqui concupiscentia. Ergo. Minorem habent verba Apostoli: concupiscentia non est à DEO patre, sed à mundo, qui perit. Qui verò voluntatem DEI facit, is permanet.*

VIII. Argumentum denique quintum hoc nervo incedit: omnis miseria ex humanæ naturæ conditione per se, necessario & naturaliter resultans, atque ideo omnibus hominibus inexistens, à Christo assumpta est, nisi sit peccatum. Concupiscentia. Ergo. Ad istam vero majorem propositionem inconuenientes esse instantias ab ignorantia, (quæ, in quantum culpabilis est, peccatum est) à febris & podagra, (quæ si per se & necessario ex humanæ naturæ conditione orirentur, omnes febriculosi & podagrici forent) deductas, nec pueri ignorant.

IX. Nunc confirmatâ Orthodoxæ Ecclesiæ sententiâ, de conclusionibus *Becani* facile est judicium ferre. Nam prima conclusio: *peccatum originale, quod in Adamo contrahimus, non est concupiscentia, seu inclinatio ad concupiscendum*, falsa est & præter adductas rationes è solo Philosophorum canone refellitur: qualis est effectus, talis est causa. At concupiscentiæ effectus est peccatum. Ergo & concupiscentia, tanquam causa. Nec contrarium per adjectam à *Becano* ratiunculam: *quicquid habet rationem peccati, hoc per Christi gratiam in baptismo tollitur, concupiscentia verò non tollitur*, probatur. Quæ enim vi majorem propositionem alibi se probaturum ait, eodem robore nos alibi eandem longe efficacius destruemus.

X. Secunda verò conclusio: *peccatum originale est privatio justitiæ originalis*, nobis adversa non est. Quæcumque cum originalem justitiam duplicem facit, alteram, quæ subiciebat mentem DEO, alteram, quæ carnem

spiritui, hancque donum dicit fuisse supernaturale, quo appetitus sensitivus refrenabatur & perfectè subijciebatur rectæ rationi, atque hinc concludit, peccatum originale non consistere in privatione totius iustitiæ, sed illius solum, quæ fuit in intellectu, non autem illius, quæ fuit in appetitu sensitivo, mera figmenta narrat, ab otiosis scholasticis excogitata, nec ullo scripturarum fundamento subnixa.

XI. Quod posteriorem controversiam de peccato mortali & veniali concernit, veniale aliquid tripliciter dici posse, non abs re monet *Becanus: ex eventu*, cuius nempe veniam consequimur, quo pacto immania quævis scelera interveniente penitentia venialia peccata improprie loquendo fiunt; *ex causa*, quod non ex malitia, sed ex passione, infirmitate & ignorantia commissum, quo solo sensu Lutherani quædam peccata rectè venialia dici propugnant; & *ex natura*, quod nec mortem animæ adfert, nec æternam morte per se dignum est. Quo sensu venialia dici nonnulla peccata, utpote quæ fiunt vel ex subreptione, vel ex imperfectione operis, vel ex parvitate materiæ, aut ejusmodi causis aliis, Pontificii affirmant, Lutherani negant.

XII. Ob hanc vero negationem Lutheranis hæresin vel Jovinianam vel Pelagianam, quæ peccatorum discrimen & gradus sustulerunt, objectare, non est nisi hominis vel monstrosè indocti, vel petulanter malitiosi. Quis enim ferat infanum argumentatorem: qui omnia peccata per se mortalia ex gr. omnes cædes capitales esse dicunt, si nullum inter peccata ex gr. homicidia discrimen relinquunt?

XIII. Primam conclusionem suam: *præter peccata mortalia dantur etiam aliqua, quæ ex natura sua venialia sunt*, quam communem esse patrum & totius Ecclesiæ sententiam, vanam jactationem cum Bellarmino asseverat *Becanus*, duplici argumento probat, quorum prius ex eo deductum: *quod mors animæ consistat in privatione gratiæ & charitatis, quædam vero peccata neque gratiæ neque charitate privent*, nihil aliud probat, quam nonnulla peccata non inferre actu mortem. Meminisse verò debebat *Becanus*, mortalia peccata ab ipsomet definita esse, *quæ NEC mortem animæ adferant, NEC æterna pœna per se digna sint*. Quod enim quædam peccata actu non damnent, non ex eo est, quod morte non sint digna, sed quod à Deo ideo, quia ex infirmitate commissa sunt, non impudentur: sicut nonnunquam cædes, quæ in se capitalis est, ei à principe condonatur, qui casu potius, quam deliberato consilio, eandem designavit.

XIV. Posterius argumentum ex Matth. V, 22. è Theologia Parabolica, quæ non est argumentativa, procedit, cuius debilitatem ipsimet Pontificii scriptores agnoscunt, è quibus *Seb. Barradius*, ut Jesuitæ Jesuitam, & illo quidem

quidem magis celebrem, opponamus, è Tom. II. Harm. lib. VII. c. 17. au-
diemus: *Quæres: num ira venialis, an mortifera gradus hic sit? Chrysoſtomus ve-
nialis peccati eſſe arbitrari videtur hunc primum & ſecundum quoque gradum. Ve-
riſimilius eſt, de irâ mortiferâ loqui Chriſtum, id quod probat ſupplicium.* Cum-
que idem dicendum eſſe de ſecundo gradu diſputaſſet, tertioque gradu,
tanquam peccato graviori, graviorem gehennæ pœnam aſſignari dixiſſet,
ſubdit: *Dices, reliquis duobus non tribuitur hæc pœna; non igitur ſunt mortifera,*
*Reſpondetur: tres hos gradus ſupplicij pœnam ſignificare gehennalem, cuiſlibet lethi-
fero crimini deſtinatam, ſed quia iracundiæ genera diſparia ſunt, etiam diſpariter
ſignificata ſupplicia.*

XV. *Secunda Becani conſuſio, quæ in diſtinguendis peccati venia-
lis ſpeciebus occupata eſt, ſi de veniali peccato ex natura ſua loquatur, mera
ſomnia narrat, omni ratione deſtituta & falſæ hypotheſi innixa.*

XVI. Denique argumenta, pro ſententiâ noſtrâ facientia, quæ diſſol-
vere laborat *Becanus*, vindicari facile ab aſſutis reſponſionibus poſſunt, ut
nunc ordine oſtendemus.

XVII. Primum argumentum præbet indefinita literæ univerſalitas,
quippe quæ peccato, ut ſic, id eſt, omni ei, quod veri peccati rationem ha-
bet, mortem denunciat. *Anima, quæ peccaverit, morietur.* Ezech. XVIII, 4.
Non dicit: anima, quæ mortaliter peccaverit, ſed quæcunque peccaverit, id
eſt, legem tranſgreſſa fuerit, (tranſgreditur autem & ea, quæ venialiter pec-
cat) morietur. *Stipendium peccati* (eſt autem & veniale peccatum utique pec-
catum) *mors eſt.* Rom. VI, 23. Stolidum autem eſt, indefinitas de peccato
locutiones definite de peccatis mortalibus intelligere, eò quod eorum ex-
empla præceſſerint. Nam ſolenne eſt, præmiſſis quibusdam exemplis, cum
omnia afferre infiniti operis ſit, generaliter concludere. Quinimò utroque
loco ſpecialibus vitiis peccati univerſum genus expreſſe adjicitur, velut apud
Ezechielem: *quicumque iſta omnia non fecerit, quæ nempe præceſſerunt, præ-
ceſſerat autem poſt recenſita ſpecialim vitia generale iſtud: qui in præceptis
meis ambulaverit & iudicia mea cuſtodiverit, qui hoc nempe non fecerit, qui in
præceptis Dei non ambulaverit, ſicut certe is, qui venialiter peccat, in præcep-
tis Dei non ambulat, non vivet, niſi pœnitentiam egerit, ſed morietur.* Paulum
verò à peccato omni, quod in univerſum immunditia & iniquitas quædam
eſt, dehortari, totum caput legenti adeò manifeſtum eſt, ut verba ſuperva-
cuum ſit operoſè adferre.

XVIII. Alterum argumentum à divinarum legum connexionem peti-
tur, quam Jacobus prædicat. *Qui totam legem ſervaverit, offendat autem in
uno, factus eſt omnium reus.* Ratio enim, quam Apoſtolus addit, quæque ca-
tenæ

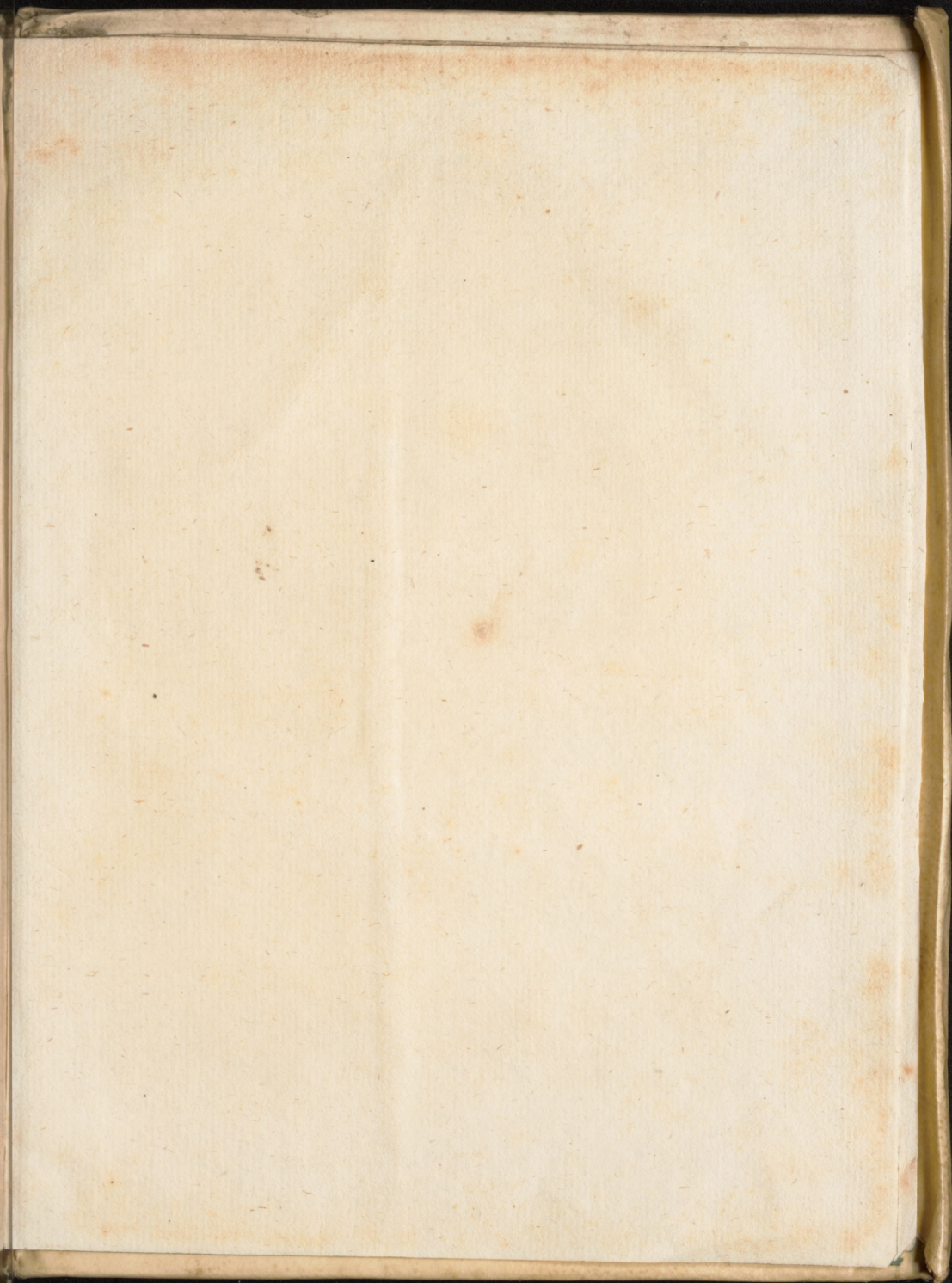
tenæ istius indivulsum nexum commonstrat, quia nempe idem, qui dixerit: *non mœchaberis*, dixerit quoque: *non occides*, in venialia æquè ac mortalia peccata quadrat. Qui enim dixerit: *non occides*, is idem etiam dixerit: *non concupisces*. Et qui dixerit: *non mœchaberis*, is nec dicere intermisit: *non adspicies mulierem ad concupiscendum eam*. Adeoque in univèrsum: qui dixerit: *non peccabis mortaliter*, is idem & dixerit, *non peccabis venialiter*. Quod si *non mœchaberis*, (non peccabis mortaliter) *occides autem*, (vel manu, vel animo, vel cæde, vel irâ inconsideratâ, id est, venialiter peccabis) *factus es transgressor legis*, adeoque reus pœnæ.

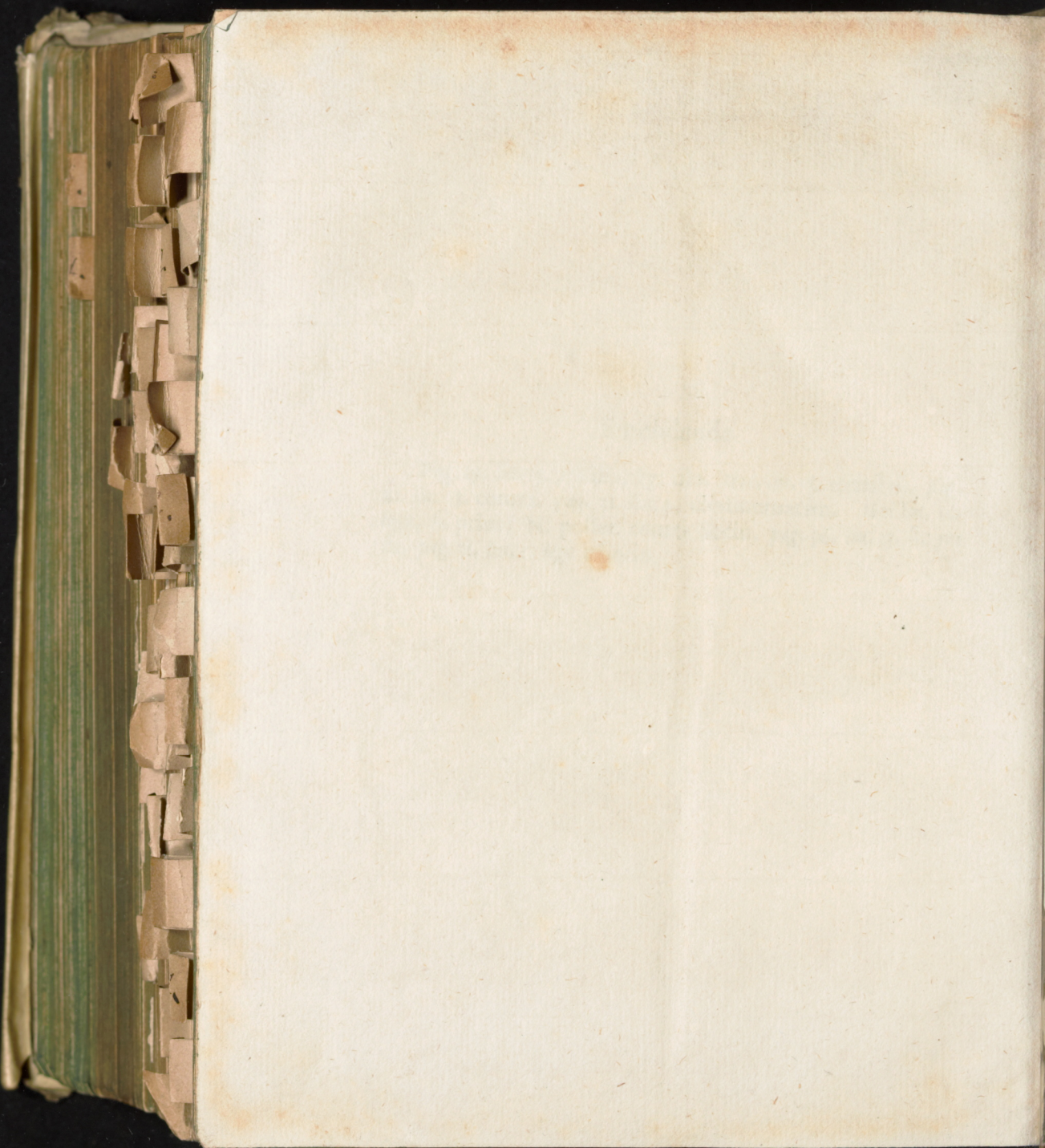
XIX. Tertium argumentum ab offensione Majestatis divinæ desumitur. Cum enim Deus homini in creatione sufficientes dederit vires, legem suam sine omni defectu servandi, eas vero homo malitiosè decoxerit, impossibile est, quin Deus justitiæ suæ memor, cujus effatum fuerat: *quo die peccaveris, morieris*, legis etiam minimam transgressionem possit æquo animo ferre, nec morte vi comminationis suæ in eandem animadvertere. Quod verò hodie non omnia peccata morte punit, sed nonnulla, quæ ex humanæ imbecillitatis casu committuntur, cum amicitia divina simul consistunt, id non est ex peccati ipsius naturâ, quippe quod per se & ex se amicitiam cum Deo semper lædit, sed ex accidenti, quia homo peccator DEO per Christum reconciliatus est, qui eundem fide apprehendentibus peccata non malitiosè patrata condonare se velle ex liberrimâ gratiâ promisit.

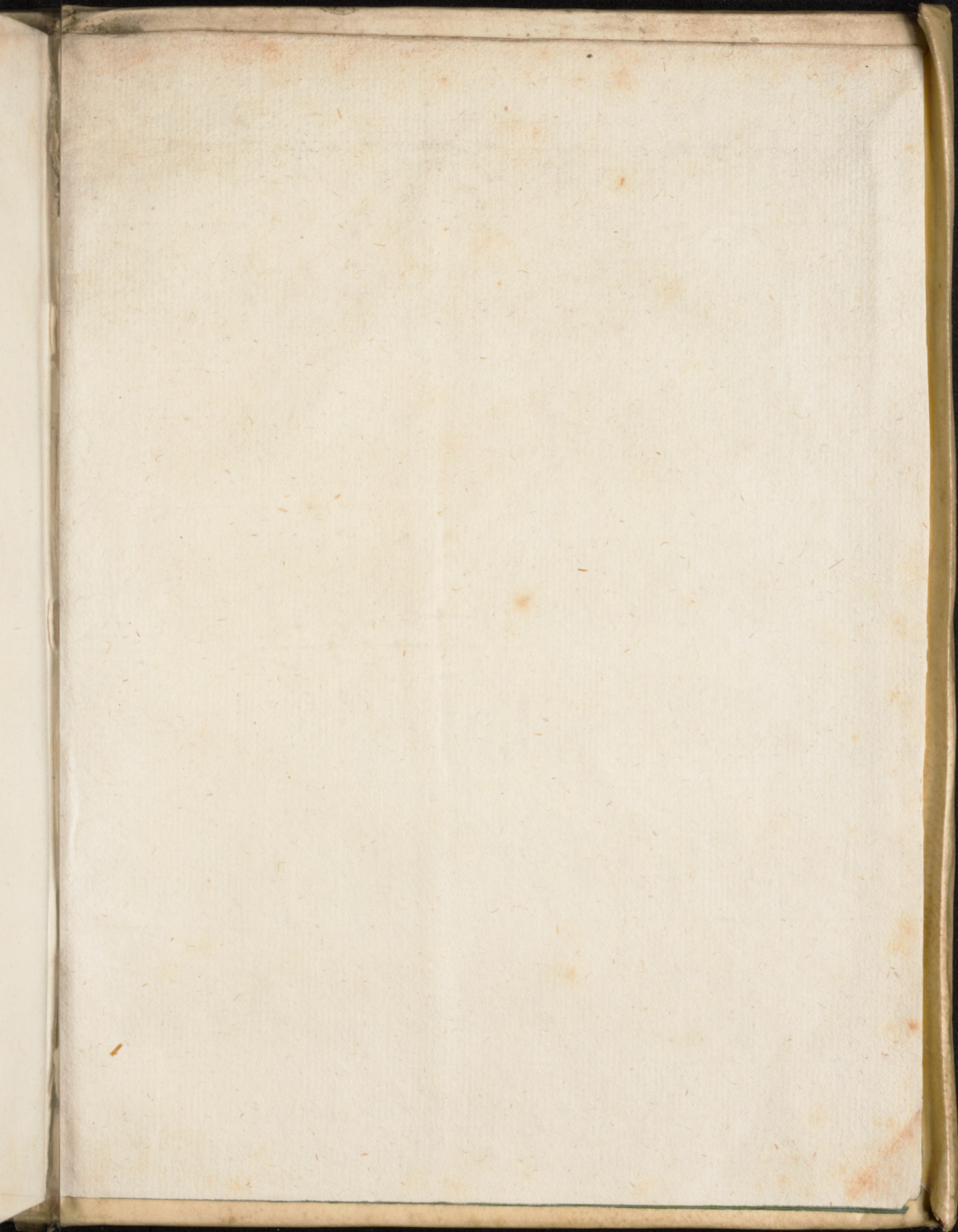
XX. Quartum denique & ultimum argumentum ab adjunctâ legi maledictione concludit: Quicumque non servat omnia præcepta legis, is maledictus, adeoque morti obnoxius est. At qui venialiter peccat. Ergo. Locum verò Mosaicum, indefinite conceptum, qui definitè sine gravissimâ ratione intelligit, partim in communes interpretandi regulas peccat, partim ab aliis scriptoribus sacris manifeste refellitur. Jeremias enim cap. XI. vers. 3. maledictionem Mosaicam ad omnia verba fœderis Divini, cum Israëlitis Ægypto exeuntibus pacti, id est, Decalogo comprehensi, cujus ultima lex est: *non concupisces*, extendendam esse, disertè docet. Et Paulus, Gal. III. vers. 10. 13. ideo Christum ipsam maledictionem legis à nobis sustulisse asseverat, quia lex maledictioni omnes subjecerit, à quâ maledictione liberari per nosmet non poteramus. At quomodo lex maledicere omnes intelligi potest, si maledictio ad certos tantum peccatorum mortalium casus est restringenda?

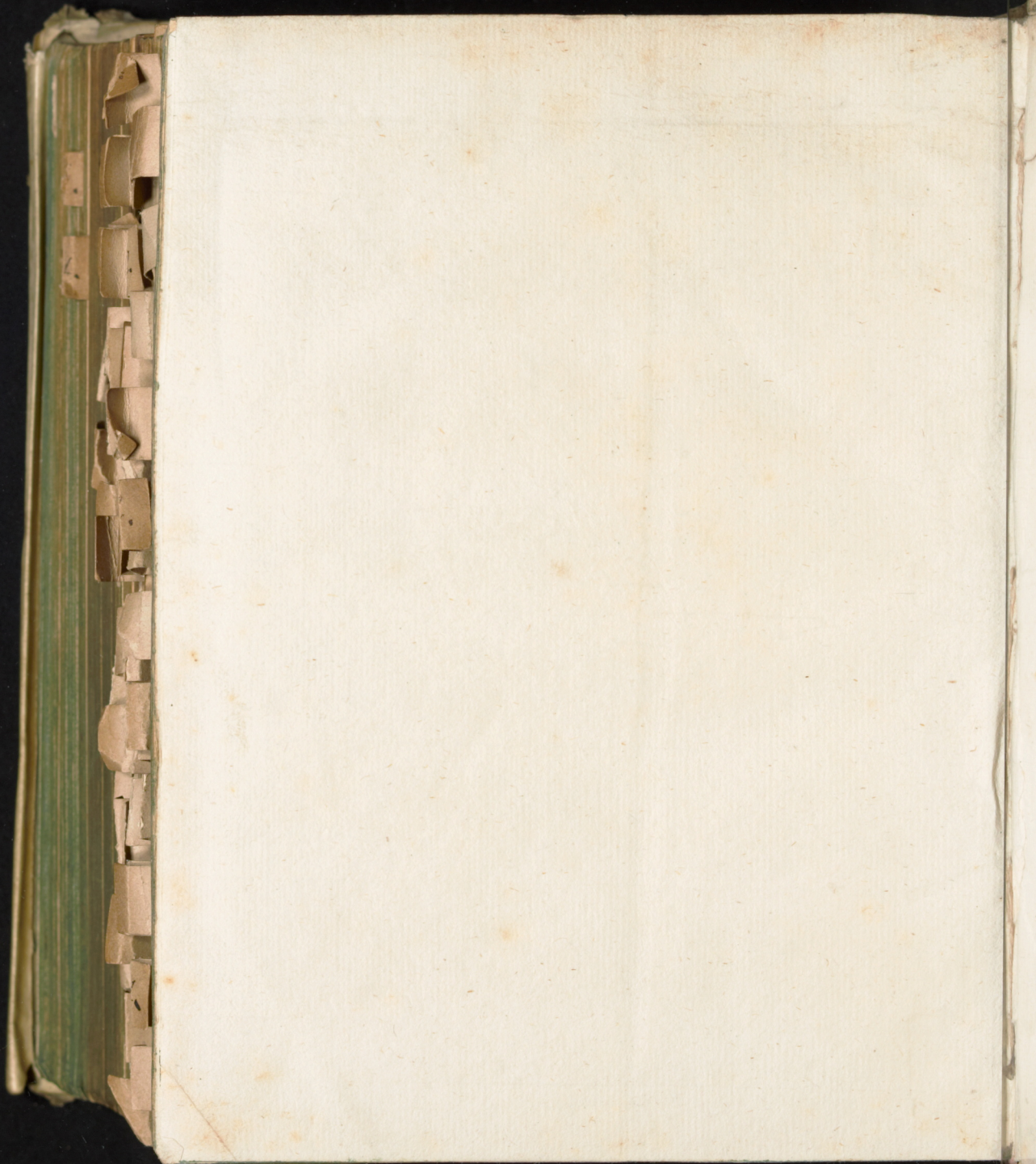
XXI. Concludimus itaque: & concupiscentiam esse veri nominis peccatum, & peccatum veniale ex naturâ suâ nullum dari.

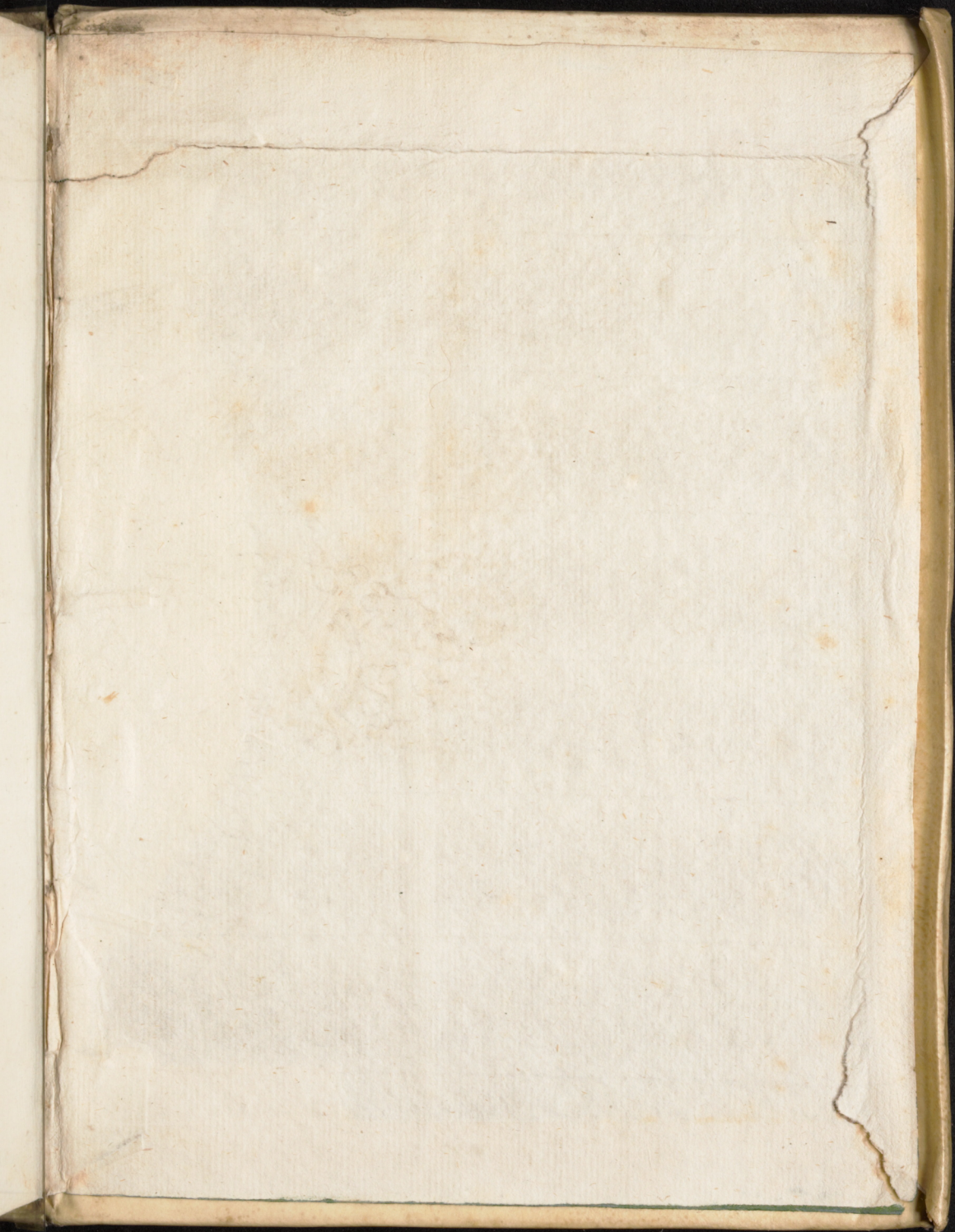
TANTUM.

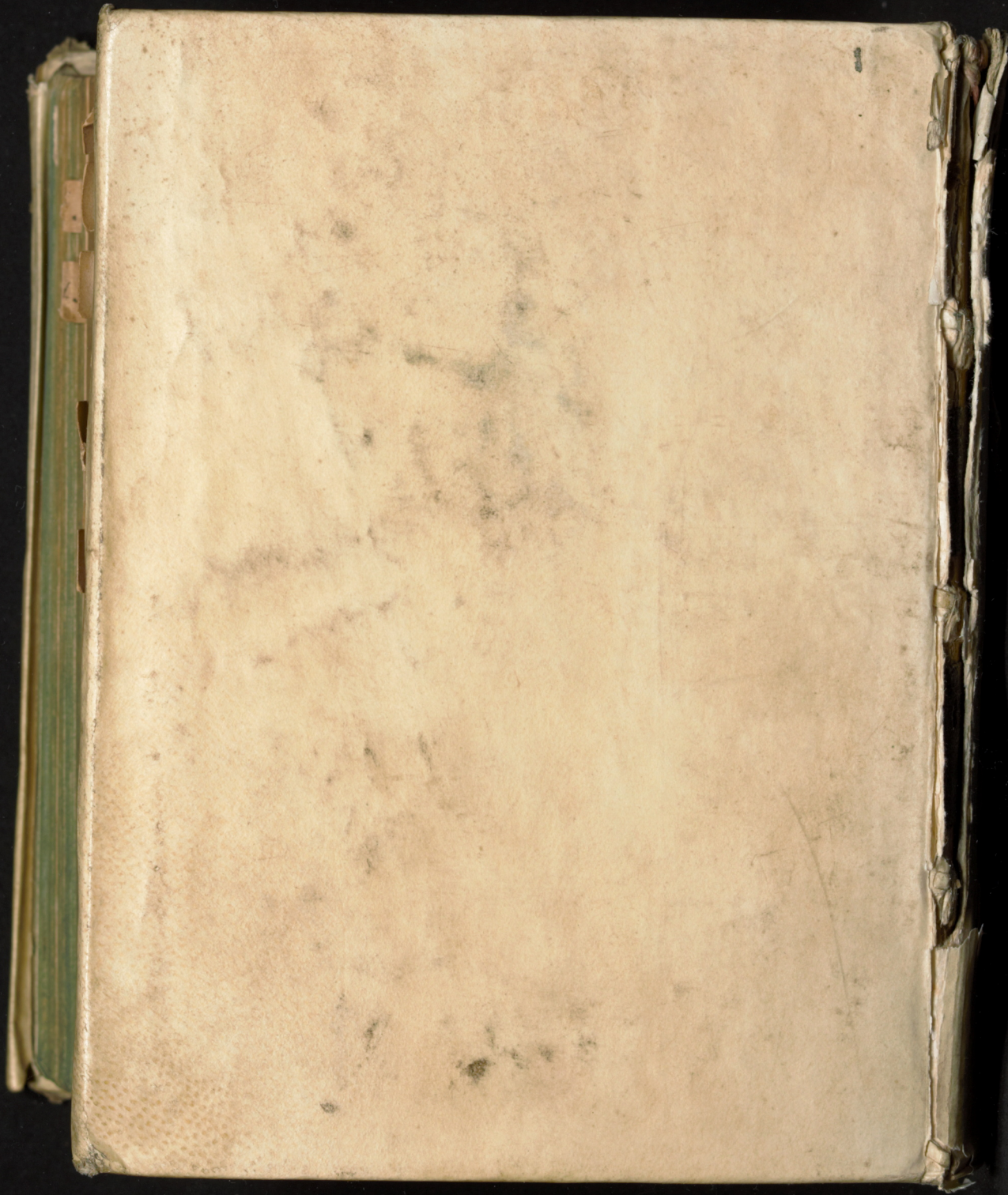

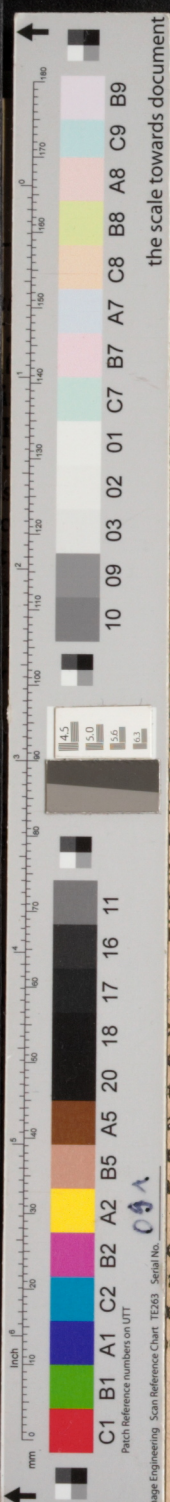

the scale towards document

JUSTIFICATIONE.

saftico vel Pontifici competat jus remitten-
potestativum? A. utrumque contra *Pontific.*
ionis *materia*, vel id quod nobis donatur in *De Materia.*
quo Justi denominamur, sit ipsa *Justitia*
ibutum Dei *essentiale*? N. contra *Osiandrum.*
Justificationis materia, adeoque *justificet* in
soluta & ratione sui ipsius, ut ipse credendi
o *justitiæ*; non quidem quod talis sit in se,
ulis talis censeatur per *acceptilationem*: An
justificationis instrumentalis, cui tribuatur hic
tùm *organico, relativo & objectivo*, quatenùs
oprehendit & applicat *subjecto*? N. prius:
Socin. & Remonstrantes.
s *justificet* tùm *dispositivè & meritorie*; tùm *ma-*
tivè ut *justitia inchoata*? N. contra *Pontific.*
eria *Justificationis* sit: *Obedientia novæ vitæ*,
justitia per gratuitam acceptilationem à Deo
ontra *Socin. Anabapt. Remonstr. Coincidit*: An
a Deo *consistimus*, in *imitatione Christi sita*
gèlian.
i *Satisfactio & Obedientia*, quâ *Justitiæ*
is *juri nostro loco satisfacit*, sit *causa materia-*
An verò *Beneficium hoc*, tùm *Remissionis*
donationis *vitæ æternæ*, nobis *contingat* ex
ricordiâ & *gratiâ*, *citra satisfactionem*? A.
contra *Socinian.*
tis *satisfactio Christi pœnalis*, quâ, pro *peccatis no-*
atione, *comminationi illius satisfacit*, sit *Ju-*
e *materia*, sive *perfecta nostra ad salutem ju-*
tis *satisfactio ipsius obedientialis*, quâ, tùm in *reli-*
palsione *suâ*, *Legis mandata perfectissimè*
e *omni Legis rigori nostro loco satisfacit*, sit
re *quidem*, sed *naturâ* tamen, ab alterâ *distin-*
e *Justificationis nostræ*? Aut, an hæc *Obe-*
cant, *activa* sit *istius Beneficii causa tantùm*

H